

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐ ภายใน ๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับประจำวันที ๑๔ เดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๓ หน้า ๒๕

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ปลุกพลัง"ซิงแก" ฟื้นตัวตนคนชรา

"ไม่ใกล้ฝั่ง" สำนักนไทยที่ใช้เรียกเปรียบเปรยคนในวัยชรา อาจเป็น เพราะมองว่าวัยของท่านเหล่านั้นทำงานทำเงินไม่ได้แล้ว

"ผู้เฒ่าผู้แก่" ในสังคมไทยต้องตกอยู่ในภาวะที่ลูกหลานต้อง "เลี้ยงดู" เท่านั้นหรือ

ยังมีอีกหนึ่งคำที่ฮิตเมื่อไม่กี่ปีมานี้ กระตุ้นเตือนให้สังคมไทยหันกลับมาเห็นคุณค่าของ "ผู้เฒ่า" ว่า "ซิงแก" ที่ยิ่งแกยิ่งเผ็ดร้อน

น.ส.ธัญญา รุจิเสถียรทรัพย์ เจ้าของผลงานวิจัยระดับปริญญาการศึกษาคุณวุฒิบัณฑิต สาขาวิชา พัฒนศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ทำวิจัยเรื่อง "การต่อรองอัตลักษณ์ แห่งตัวตนของคนชรา" ระบุว่าในสังคมไทยมองคนชราโดยยึดติดอยู่กับสังคมสมัยใหม่ที่ให้ความสำคัญกับประสิทธิภาพในการผลิตของมนุษย์ ซึ่งมองว่าคนชราส่วนใหญ่ในสังคมไม่มีคุณค่าเนื่องจากเรายึดติดกับการทำงาน หาเงิน เมื่อคนแก่ทำงานไม่ได้เต็มที่เช่นเดิมจะถูกมองว่าไร้ค่า ไร้ประโยชน์ทันที

เพราะสังคมผูกติดคุณค่าของมนุษย์กับระบบเศรษฐกิจ คนชราจึงถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มของคนที่ทำตัวไร้ค่าไร้ประโยชน์ ขาดความรับผิดชอบในตัวเอง พฤติกรรมของคนชราจะถูกจัดว่าเป็นสิ่งที่คุกคามความมั่นคงของสังคมโดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ เนื่องจากไม่สามารถทำงานและมีรายได้อีกต่อไป

เมื่อสังคมมองคนชราไร้ค่า จึงจัดเตรียมพื้นที่เพื่อคนไร้ค่าด้วยการให้คนชราได้รับการดูแลอยู่ในสถานสงเคราะห์คนชราหรือบ้านพักคนชรา การขับไล่คนชราออกไปสู่สถานสงเคราะห์เหล่านั้นยิ่งยืนยันว่าคนชราไม่มีประโยชน์ต่อสังคม

การมองไม่เห็นความเป็นมนุษย์ของคนชรามิใช่จะสะท้อนหรือทำให้คนในสังคมรู้สึกถึงความด้อยค่าของคนชราเท่านั้น แต่กระบวนการแห่งระเบียบวินัยในบ้านพักคนชรากระทำการลดทอนศักยภาพแห่งความเป็นมนุษย์ของคนชรา และยังทำให้คนชรา รู้สึกตัวเองว่าเป็นคนด้อยคุณค่าในสังคม

คนชราที่เข้ามาอยู่ในสถานสงเคราะห์บ้านพักคนชรา แต่ละคนเข้ามาพักอาศัยด้วยเหตุผลหลักการที่ต่างกัน แต่เพื่อความสะดวกในการดูแลคนชรา อีกทั้งเพื่อให้ทุกชีวิตดำรงอยู่อย่างมีระเบียบ ภายในบ้านพักคนชราจึงมีการควบคุม กำหนดข้อปฏิบัติต่างๆ สอดส่อง แจกแจงกฎเกณฑ์ต่างๆ ผ่านกิจกรรม ตารางเวลาและการจัดระเบียบพื้นที่

สังคมมองปัญหาคนชราในระดับพื้นผิวเท่านั้น จึงทำให้การดูแลบริการคนชรา มุ่งเน้นคุณค่าในการพัฒนาเชิงร่างกายมากกว่าให้ความสำคัญทางความรู้สึกหรือจิตใจ ด้วยเหตุนี้ระเบียบวินัยต่างๆ ที่ใช้ภายในบ้านพักคนชราจึงกลายเป็นเครื่องมือกำหนดวิถีปฏิบัติของคนชราที่มุ่งเน้นมิติทางร่างกาย

จะเห็นว่าคนชราในสถานสงเคราะห์บ้านพักคนชราจะถูกจำกัดพลังชีวิต จากระเบียบวินัยแห่งอำนาจที่ใช้ควบคุมคนชรา ส่งผลให้คนชราสูญเสียและถูกทำลายพลังความคิดสร้างสรรค์เพราะอยู่ในสภาวะที่ถูกจำกัด

คนชราในบ้านพักคนชราจึงไม่มีสิทธิ์ใช้ชีวิตตามความปรารถนาของตนเองได้ ส่งผลให้คนชรา มีความเศร้าใจ ซึมเศร้า ไม่สนใจทำกิจกรรมบางอย่างที่สถานสงเคราะห์จัดให้ เช่น กายภาพบำบัด วาดภาพระบายสี นาฏศิลป์ไทย ดนตรีไทยสากลและขับร้อง มีผลมาจากคนชราไม่เคยทำกิจกรรมเหล่านี้มาก่อนจึงไม่สนใจและใส่ใจ

การจัดบริการในสถาบันทางสังคมที่เรียกว่าบ้านพักคนชราโดยไม่คำนึงถึงจิตวิญญาณแห่งความเป็นมนุษย์ กลายเป็นสิ่งที่ทำลายประสบการณ์ชีวิตของคนชรา

น.ส.ธัญญา กล่าวอีกว่า การจะทำให้คนชราเห็นคุณค่าของตัวเองจำเป็นต้องทำอย่างไรที่เราต้องให้คนชราแต่

ละครแสดงอัตลักษณ์แห่งตัวตนออกมาผ่านการสนทนา ทำให้เห็นถึงความปรารถนาแห่งตัวตนของคนชรา เพราะคนชราแต่ละคนย่อมมีแรงปรารถนาไม่เหมือนกัน

เมื่อมีการสนทนาเกิดขึ้นความสัมพันธ์ก็เกิดตามมา ทำให้เราเข้าถึงความเป็นมนุษย์และความรู้สึกของกันและกัน ประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของคนชราแต่ละคนเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน ประกอบไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก ความต้องการที่เติมไปด้วยสีสันและเกี่ยวข้อสัมพันธ์กับบุคคลหลากหลาย

ความสัมพันธ์ระหว่างคนชรา กับบุคคลอื่น หรือคนชราด้วยกัน ทำให้ความรู้สึกแห่งตัวตนดำรงอยู่ มีความพึงพาแบบอาศัยกันและกัน ไม่ได้เป็นความพึงพาแบบพึ่งพิง เกิดความเคารพกันและกันโดยใช้ความรู้สึก ความเข้าใจเป็นสื่อกลางปฏิสัมพันธ์

หน้า 25